

Kirjamehed Lepa Annast

Anna Sooba on kogu kolhoo-
sis tuntud helde südame ja
ehthiidlasliku nobelopsaka
keelepruugi poolest.

“Minuealised käivad
ammu kolm rätikut risti
peas, kepp käes ja saavad
pensioni...” jutustab Anna
Sooba, keda kisub elu kes-
kele. Tänavu sai ta 66 aastat
vanaks, kuid töötahet ja
naerulusti jätkub tal veel
noortelegi eeskujuks seada.

Jah, kisub elu keskele...

Harald Suislepp, 1960

• • •

Kõige raskem on määrata
Anna vanust. Ta ise ütleb
olevat nii vana, kui varrud
peeti, pühapäevad peale-
kauba. Anna mahub kuhugi
20. ja 70. eluaasta vahele,
hingelt ja ihult kuhugi ka-
hekümne kanti, passiand-
mete ja näokortsude järgi
seitsmekümne lähedale.
Neis on kahesajase elutar-
kus ning tähelepanekud ja
kahekümnese uudishimu
elulust. Ja kas saabki inime-
se vanusest raamatupidaja
täpsusega rääkida!

Annal pole aastate vastu
midagi. Neid võiks rohkem-
gi olla. Ta kurdab, et inime-
se elu olla kole “lühike”—
nüüd hakkavat alles täisar-
tulema.

Voldemar Panso, 1965

• • •

“Näh, see siga aitab siia
küll,” ütles Lepa Anna, kui
ma tema toodud murtud-sü-
dame oksa seinavaasi pist-
sin.

Sivia Rannamaa, 1968

• • •

Lepa Anna on käinud hei-
nal ja tulnud just tuppa, et
veidike tukastada.

Ja siis hakkab tulema too
jutt, mida Panso raamatust

võib lugeda ja mida siinko-
hal pole mõtet korrata. Iga
sõna on lustakas huumor,
nali, hüperpool.

Vaatan ta nägu. Kõrge
laup. Sirge nina. Palgetel
mitte just väga sügavad kur-
rud. Elavad, erksad naera-
tavavad silmad. Temaga rää-
kides hakkad ka ise tahtma-
tult naerma. Nali tuleb ot-
sekui iseenesest su juurde.

Tänu naljade ja mõnusa
jutu eest!

Manivald Kesamaa, 1970

• • •

Jah, kummaline majapida-
mine oli Annal ja kummali-
ne vanainimene oli ta ka ise
ja et kassid need, va raiped,
talle alati palju nalja tegid,
kino, teatri ja televiisori
eest olid, miks ei pidanud ta
siis neid sooja piimaga joot-
ma ja kasvõi sellega pese-
ma.

Silvia Rannamaa, 1984

• • •

Sellest, kuidas üks okupat-
sioon asendus teisega kõi-
ge lühema, täpsema ja ku-
junduslikuma pildi sain
Lepa Anna jutust.

1944. aastal, kui lahin-
gud Kassarimaile jõudsid,
oli Anna parajasti vanas
mõisaaegses kivihoones vil-
ja kuivatamas. Öhtul pime-
das läinud Anna välja, vaa-
tab: suurtükk poriaugus kin-
ni, sõdurid ümber karjuvad:
“Donnervetter!. Donnervet-
ter!” Hommikul pimedas
läheb jälle välja, vaatab:
suurtükk samas poriaugus
kinni, sõdurid ümber karju-
vad: “Oi jopp! Oi jopp!”

Harald Suislepp, 1995

Katked kogus
ja seadis ritta

VOLLI MÄEUMBAED
september, 1999

MADLI MORELL

LEPA ANNA MÄLESTUSEKS

Kuhu lähevad su kassid
omapead kõndima?

Kuhu jäävad su nukud
tagakambris,
lõngakerad ja kaltsuvaibad?

Kuhu jäävad su potid ja pannud
(üks söögi- ja kaks kassipannu)
detsembrihämara köögi
laual, pliidil ja põrandal?

Naistepunasalgud su seintel
kuivavad tolmuks.
Jääb rajaseks tallamata,
jääb lakka hangumata
varasuvine värske rohi.

Kevadel ajavad kartulid su keldris
juured alla ja eod praguneva laeni.
Eod poevad läbi pragude päikese kätte —
küll nad siis alles õitsevad!

Ei tule vikatimees
niitma kartuliõisi.

Detsember 1980